

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. B.
przeciwko K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt XXI Pa 533/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. adw. M.Ł. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie 120 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy podwyższyć o stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 30 stycznia 2014 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z 8 kwietnia 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Pozwany pracodawca zatrudniał powoda jako pracownika ochrony. Przyczyną rozwiązania umowy o pracę było

ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy w dniach 23 i 26 kwietnia 2012 r. i następnych – aż do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy datowanego na 8 maja 2012 r. Sądy ustaliły i oceniły, że rozwiązanie umowy o pracę było zasadne i zgodne z prawem.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „w postaci konieczności bezspornego ustalenia czy niestawienie się pracownika w miejscu świadczenia pracy wskazanym przez pracodawcę stanowi ciężkie naruszenia obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, w sytuacji gdy w danym okresie rozliczeniowym pracownik przepracował wymiar czasu pracy wskazany w łączącej strony umowie o pracę, a stan zdrowia pracownika oraz brak stosownych środków komunikacji uniemożliwia pracownikowi stawienie się o wskazanej porze w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę w celu przepracowania godzin nadliczbowych. Nadto, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na liczne naruszenia, w toku postępowania, przepisów prawa materialnego i procesowego”.

Pozwany wnioskował o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie wykazano podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzuty wniosku o naruszeniu przepisów postępowania nie uzasadniają stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Chodzi o mankamenty metodyczne i merytoryczne. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, które są odrębne od podstaw przedsądu i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Nie zastępują więc podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Uwaga ta wynika z tego, że argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania jest zbyt ogólna. Zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. nie konkretyzuje zarzutu apelacji, który nie został rozpoznany przez Sąd drugiej instancji. Nie wystarcza więc twierdzenie, że *„sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez Skarżącego w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Rejonowego”*. Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia i kieruje się ją do prawomocnego wyroku. Uzasadniona to i tłumaczy wymagania stawiane podstawom przedsądu, w tym szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Taka sama ocena odnosi się do zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., gdyż wówczas należałoby wskazać materiał, który został pominięty w orzekaniu przez Sąd drugiej instancji. Wniosek tego nie czyni. Wykluczyć należy nieważność postępowania, jako że pełnomocnik nie opiera wniosku na tej podstawie przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Trudno też stwierdzić ją z urzędu na podstawie dalszych zarzutów procesowych w ramach podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Otóż nie każde naruszenie przepisów procesowych stanowi zasadną podstawę kasacyjną. Znaczenie ma tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Taki warunek stawia się procesowej podstawie kasacyjnej. Tymczasem w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znacznie ma naruszenie przepisów postępowania, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli dalej za punkt odniesienia przyjmować wymagania stawiane procesowej podstawie przedsądu, to uchybienie procesowe analizuje się w relacji do wyniku sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, jakie postępowanie dowodowe było w sprawie konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności oraz jakie znaczenie miały poszczególne fakty (art. 217 § 3, art. 227 k.p.c.). Zasadniczy brak wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, odwołującego się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wynika więc z tego, że brak jest w nim zarzutu naruszenia prawa materialnego. Zarzuty procesowe mają znaczenie, gdy naruszenie przepisów miało istotny wpływ na wynik sprawy. Same zarzuty procesowe bez zarzutu prawa materialnego nie składają się na oczywistą zasadność. Naruszenie przepisów procesowych analizuje

się w aspekcie wyniku sprawy, czyli zastosowanego prawa materialnego. Analiza w tym zakresie ma swoje granice i obejmuje tylko treść wniosku o przyjęcie skargi, czyli – jak wskazano – bez badania podstaw kasacyjnych jako odrębnych elementów skargi. Konkludując, również druga grupa zarzutów odnoszonych do naruszenia przepisów postępowania nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ich treść jest zbyt ogólna. Nie wyjaśnia na czym miałyby polegać naruszenie art. 5 k.p.c., art. 212 § 1 k.p.c. Nie inaczej jest z regulacją z art. 5 i 210 § 2¹ k.p.c., gdyż we wniosku napisano tylko, że *„z uwagi na brak pouczenia zgromadzono w sprawie niepełny materiał dowodowy, który doprowadził do wydania niekorzystnego dla Skarżącego orzeczenia”*. Zwalania to z oceny serii dalszych przepisów (*art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy z urzędu oraz art. 381 k.p.c., art. 229 i 230 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.*), gdyż zarzut ich naruszenia jest hasłowy i enigmatyczny. Nie odpowiada to wymaganiom stawianym podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż jako wskazano jej ciężar powinien być większy niż procesowej podstawy kasacyjnej.

Nie spełnia się również podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Rzecz w tym, że znaczenie ma wówczas problem jurystycznie doniosły o istotnym znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Innymi słowy chodzi o problem o ważkim i uniwersalnym znaczeniu. Tymczasem wniosek sprowadza się do zwykłej wykładni i zastosowania prawa w konkretnej sprawie powoda. Istotne zagadnienie prawne zostało zredukowane do oceny zastosowania prawa w indywidualnej sprawie powoda. Może to odpowiadać podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. a nie podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jeżeli pominąć indywidualną sprawę skarżącego, choć ta w istocie wypełnia uzasadnienie wniosku, to rola Sądu Najwyższego nie może być redukowana do rozwiązywania wszelkich ogólnych kazusów formułowanych przez strony. W przeciwnym razie skarga stanie się

powszechnym środkiem zaskarżenia i funkcja przedsądu będzie bezprzedmiotowa. Nawet rozwiązanie kazusu nie dowodzi, że wniosek przedstawił istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ujęcie we wniosku zagadnienia prawnego w ogólne sformułowania nie zmienia oceny, że odpowiedź sprowadzałaby się do konkretnego rozstrzygnięcia sprawy powoda.

Z tych motywów orzeczono jak w senetchnji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 3, § 12 ust. 1 pkt 1, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 19-20 rozporządzenia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie a także na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.